

လူကြီးပဲ ဖတ်ဖတ် ၊ လူငယ်ပဲ ဖတ်ဖတ်
နည်းနည်းဖတ်ပြီး များများတွေးဖို့.

စာပန်း
အတွေးစာစကား

ဦးဘုန်း(ဇာတု)
မွန်လေး

ရပ်တန့်မနေသော စာရေး ဆရာနှင့် ရွှေလျားနေသော စာဖတ်ပရိသတ်

ကျွန်တော် စာရေး စက မဂ္ဂဇင်းကြီးတစ်ခု၏ စာမူလက်ခံဌာနမှ စာမူ မှတ်ပုံတင်ထား သော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ကြည့်ရှုလေ့လာခွင့် ရရှိခဲ့သည်။
ထိုစာအုပ်ကြီးတွင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ပို့သမျှစာမူများ ကို မှတ်တမ်းပြုစုထားသည်မှာ စနစ်ကျလှပါသည်။

စာမူလက်ခံသည့်ရက်စွဲ၊ ကလောင်အမည်၊ စာမူခေါင်းစဉ်၊ ပေးပို့သူ၏ လိပ်စာ၊ အယ်ဒီတာချုပ်ထံ တင်ပြသည့်ရက်စွဲ၊ ရွေး / ပယ် စသည်ဖြင့် ခေါင်းစဉ် အသီးသီးအောက် မှာ ရေး သွင်းထားသည်မှာ လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။ မကောင်းသည်မှာ ကား မှတ်တမ်းစာအုပ်ကြီး၏ စာမျက်နှာတိုင်းလိုလို ပယ်စာမူတွေ ချည်း ဖြစ်နေခြင်းပင်။ တစ် ကြောင်းချင်း ကြည့်သော် လည်း ရွေးစာမူ မတွေ့ .ရ။ တစ်ရွက်၊ နှစ် ရွက် လှန်ကြည့်သော် လည်း ရွေးစာမူ မတွေ့ .ရ။ လေးငါးခြောက်ရွက်အထိ လှန်ကြည့်သည့်တိုင် ရွေးစာမူ မတွေ့ .ရ။

စာမူတွေ အများ ကြီးထဲမှ ရွေးစာမူ မတွေ့ .ရဘူး ဆိုတော့ မိမိ ပိုထားမိသော ဝတ္ထုလေးအတွက် စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်လာမိသည်။ မှတ်တမ်း စာအုပ်ကြီးကိုလှန်ရင်း ကျွန်တော် လက်ကလေးတွေ တုန်လာသည်။ ရင်ခုန်သံကလည်း မြန်ပါဘိ။

တစ်နေရာမှာ တော့ ကျွန်တော် ဝတ္ထုလေးကို မှတ်ပုံတင်ထားတာ တွေ့ .ရသည်။ ကျွန်တော် စာမူကို မည် သည့်နေ့ရက်က အယ်ဒီတာချုပ်ထံ တင်ပြထားပြီး ဖြစ်သည်ကိုလည်း မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ထဲက ရေး သွင်းချက်အရ သိလိုက်ရသည်။ အယ်ဒီတာချုပ်စားပွဲပေါ် ရောက်နေသည်မှာ ၁၀ တစ်လနီးပါးလောက် ရှိပါပကော။

အရွေးကော ခံရပါမလား။ ထုံးစံအတိုင်း ဝါးလုံးသိမ်း ရိုက်ချခံရခြင်းဖြင့် အပယ်ခံ ၁၀ ရောက်ရဦးမှာ လား။

ကျွန်တော် သည် မိမိစာမူလေးအတွက် အတော် လေး စိုးရိမ်သွားသည်။ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ အပယ်မခံနိုင် ဟူသော မာနကလည်း ရုတ်ခြည်း ငယ်ထိပ်ရောက်လာသည်။

တကယ်ဆို ကျွန်တော် ဝတ္ထုလေးတွေ က ဟိုမဂ္ဂဇင်းပါ။ သည်မဂ္ဂဇင်းပါ ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်တော့ အလည်သွားသည့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တိုင်းလိုလိုက ကျွန်တော် ဝတ္ထုများ ကို လိုလိုချင်ချင် တောင်းနေကြပြီ။ သည်မဂ္ဂဇင်းမှာ မှ ငါ့စာမူ ဖြစ်ရလျှင်ဖြင့် ...။

ကျွန်တော် သည် ယခုတိုင် မှန်သည်။ မှားသည် မဆုံးဖြတ်နိုင်သေးသော လုပ်ရပ် တစ်ခုကို ပြုမူခဲ့သည်။

“ အယ်ဒီတာချုပ် စားပွဲပေါ်က ကျွန်တော် စာမူကလေးကို ပြန်ယူလို့ မရဘူးလား ခင်ဗျာ ” ဟု မှတ်ပုံတင်စာအုပ်ကြီးကို ယူပြသည့် ဦးလေးကြီးအား ပြောလိုက်မိသည်။

ကျွန်တော် စကားကြောင့် ဦးလေးကြီး အတော် အံ့ဩသွားပုံရသည်။ “ ဘာလို့ ပြန်ယူနေမှာ လဲ။ နည်းနည်း စောင့်ပါဦး။ အယ်ဒီတာချုပ် စားပွဲပေါ် ရောက်မင့်ပဲဟာ ” ဟုလည်း နှစ် သိမ့်သည်။ ကျွန်တော် သည် ကျွန်တော် ဝတ္ထုလေးကို ဦးလေးကြီးအား အားနာစွာ၊ ခေါင်းမာစွာ ဖြင့် ပြန်ယူလာခြင်းဖြင့် ထိုမဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာချုပ်၏ ရွေးခြင်း၊ ပယ်ခြင်း တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကို ရှောင်ကွင်းခဲ့သည်။

အဲသည်နောက်မှာ တော့ မဂ္ဂဇင်းများ စွာ မှာ ဝတ္ထုတိုများ ဖော်ပြခံရသော စာရေး ဆရာ တစ်ယောက်။ စာပေအကဲဖြတ်ဆရာများ ၏ အထိုက်အလျောက် အသိအမှတ်ပြု ခံရသော ဝတ္ထုတိုသမား တစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် တစ်ခုသော မဂ္ဂဇင်းကြီး၏ အယ်ဒီတာချုပ်စားပွဲပေါ် ရောက်ရှိနေသော ကိုယ့်ဖန်တီးမှု အနုပညာ လက်ရာတစ်ခုကို မှတ်ကျောက်တင်မခံရဘဲ ထွက်ပြေးခဲ့သည့်အ ဖြစ်ကို အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာတိုင်း သတိရနေမိသည်။

ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဂျာနယ်တစ်စောင်၏ အယ်ဒီတာချုပ် တစ်ယောက်

ဖြစ်လာသည့် အခါမှာ မူကား . . .

ကျွန်တော် သည် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဝယ်ယူဖတ်ရှုလာမည့် စာဖတ် ပရိသတ်များ အတွက် စာမူရွေးချယ်ရာတွင် အလွန်ကြေးထူသူတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် ပယ်ထားသည့် စာမူတွေ ကို တစ်နေ့တစ်နေ့ သိမ်းပေးနေရသည့် မောင်အေးလွင်လေးကပင် နားမလည်နိုင်သည့် မျက်လုံးတစ်စုံဖြင့် တစ်ခါတစ်ခါ လှမ်းကြည့်တာကို ခံရဖူးသည်။ ကိုယ့်ဆရာ အပယ်ကြမ်းလှချေလားရယ်လို့ ပေါ့ . . .။

မတတ်နိုင်။ ကျွန်တော် ဘာမျှ မတတ်နိုင်။ ကျွန်တော် ဂျာနယ်မှာ မ ဖြစ်မနေ ပင်တိုင်ပေးထားရသော နေရာများ (ဆရာများ) ရှိသည်။ ထိုနေရာများ (ဆရာများ) ကို ခပ်လွယ်လွယ်ပေးခဲ့ရသည် မဟုတ်။ ကျွန်တော် ဂျာနယ်မှာ ပါသင့်ပါထိုက်သော စာမူများ ပုံမှန်ပါဝင်နိုင်ရေး အတွက် စာရေး ဆရာနှင့် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ ပြောဆိုညှိနှိုင်းပြီးမှ ထည့်သွင်းခဲ့ တာ ဖြစ်သည်။ စာမူတစ်ပုဒ်စီ အပေါ်မှာ စာဖတ်ပရိသတ်များ အကြိုက်ချင်း တူညီကြမည် မဟုတ်သော် လည်း ထိုစာမူအားလုံး သူ့တန်ဖိုးနှင့်သူ ရှိကြသည်ဟု မိမိကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ထားသည်။ ထိုဆရာများ ၏ စာမူများ ကို နေရာပေးရသည့်အပြင် အထွေထွေသော သတင်းများ၊ အင်တာဗျူး များ အတွက်လည်း စာမျက်နှာများ ဖွဲ့ပေးထားရသည်။ ကလောင်သစ်၊ ကလောင်စီမံ တစ်ယောက် ၏ စာမူ တစ်ပုဒ်တလေမျှကိုပင် နေရာပေးရန် အခက်အခဲ ရှိနေတတ်သည်။

ထိုအနေအထားထဲကနေ ဦးဘုန်း (ဓာတု) ၏ စာတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် က ရွေးမိသွားသည်။ ဦးဘုန်း (ဓာတု) အတွက် နေရာလေးတစ်ခု ပေးလိုက် မိသည်။ ဦးဘုန်း (ဓာတု) က သူ ရရှိထားသော နေရာလေးတစ်ခုအပေါ်မှာ ရဲရဲကြီး ရပ်လိုက်သည်။ သူ့စာမူတစ်ပုဒ် ပါလာပြီးသည့်အခါ မေတ္တာလက်ဆောင် ဂျာနယ်နှင့် စာမူခ လာထုတ်ရင်း နှစ် ပုဒ်ထပ်ပေးသည်။

“ အယ်ဒီတာက ဂျာနယ်မှာ တစ်ပုဒ်တလေ သုံးရုံမျှဖြင့် ဆက်တိုက်သုံးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရင် ကိုယ့်ဆရာ မှာ သွားလိမ့်မယ် ” ဟုလည်း စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး ပြောမိသည်။ အပြင်ပန်းမှာ တော့ အယ်ဒီတာတို့ မာယာနှင့် သူပေးသည့်စာမူကို

လိုလိုလားလား လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။

ထိုစာမူနှစ် ပုဒ်ကိုတော့ ဝတ္တရားရှိသည့်အတိုင်း ဖတ်လိုက်ပါသည်။ ။ ဖတ်ပြီး သွားပါပြီ။ ။ သည်စာမူနှစ် ပုဒ်ကိုတော့ မောင်အေးလွင်လေး သိမ်းဆည်းရန် ပယ်စာမူပိုင်တဲ့ ထဲဆီသို့ ပို့ရဦးမည် လော။ ။ မပို့ပါ။ ။ ဆရာကောင်းဇော်ဂျာနယ်တိုက် အလာကိုပင် မစောင့်နိုင်ဘဲ ဖုန်းနှင့် လှမ်းအကြောင်းကြားကာ ဦးဘုန်း (ဓာတု) ၏ စာမူနှစ် ပုဒ်အတွက် သရုပ်ဖော်ပုံများ ရေး ပေးရန် အပ် ဖြစ်လိုက်သည်။ ။

ကျွန်တော် တို့သည် ကျွန်တော် တို့၏ စာပေလက်ရာအနုပညာများ ကို ပြသရန် အယ်ဒီတာစားပွဲများ အား ဖြတ်သန်းရပါသည်။ ။ အယ်ဒီတာမင်းများ သည် စာရေး ဆရာ ၊ စာရေး ဆရာလောင်းများ ၏ စာမူများ အတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးရသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သို့သော် တကယ်ဆုံးဖြတ်ပေးသူမှာ စာဖတ်ပရိသတ်သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ။ စာဖတ် ပရိသတ်များ စွာ က ဦးဘုန်း (ဓာတု) ၏ စာများ ကို စဉ်ဆက်မပြတ် ထည့်ပေးပါဟု တောင်းဆိုလာသော အခါ ကျွန်တော့်ဘက်က ထည့်ပေးနိုင်ဖို့ စာမျက်နှာများ ညှိယူရသည်။ ။ ထို့အပြင် စာရေး သူ ဦးဘုန်း (ဓာတု) နှင့်လည်း ဆွေးနွေးရသည်။ ။

ကျွန်တော် တို့သည် ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ထမင်းပွဲတစ်ပွဲပမာ သဘောထားပြီး အစပ်အဟပ်လည်း တည့်အောင် ၊ အရသာလည်း စုံလင်အောင် ၊ အာဟာရဓာတ်လည်း ပြည့်စုံအောင် ၊ မြင်ရုံမျှနှင့်လည်း စားချင်စိတ်ပေါ်လာအောင် ၊ တစ်ခါစားဖူးသည်နှင့် နောက်လည်း စားချင်အောင် ပေါင်းစပ်ဖန်တီးပေးရပါသည်။ ။ အင်မတန် ခက်ခဲလှသည့် အလုပ်ကြီးတစ်ခုဟု မဆိုနိုင်စေကာမူ သိပ်တော့လည်း မလွယ်လှပါ။ ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ ဘောလုံးနည်းပြ တစ်ယောက် လို စဉ်းစားရသည်များ လည်း ရှိပါသည်။ ။ ရွေးထားမိသည် ကတော့ အကောင်းတွေ ချည်း။ ။ သို့သော် သုတတွေ ချည်း ဖြစ်နေလျှင် ၊ သမိုင်းတွေ ချည်း ဖြစ်နေလျှင် ၊ ပညာပေးချည်း ဖြစ်နေလျှင် စုပြုံထည့်လို့ မ ဖြစ်ပါ။ ။ တစ်ဦးချင်း အရည်အသွေး မည် မျှကောင်းကောင်း ကစားပုံချင်း ထပ်နေ၍ တွဲ ဖက်မသုံးသင့်သည့် ဘောလုံးသမားများ လို ဆရာများ လည်း ရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ ။

ဦးဘုန်း (ဓာတု) ၏ စာတွေ ကတော့ ဘယ်ဆရာစာနှင့်တွဲ တွဲ တွဲ ဖက်
သုံးလို့ရသည်။ စာဟောင်းစာကောင်းတွေ နဲ့ လည်း တွဲ သုံးလို့ရသည်။ အအိပ်ပြပါသည်။ ။
အတွေ့ ရဲ့ရဲ့၊ အရေး ရဲ့ရဲ့ စာများ နှင့်လည်း တွဲ သုံးလို့ရပါသည်။ အစပ်ပြပါသည်။ တချို့ က
ဦးဘုန်းမှဦးဘုန်း ဖြစ်လာကြသည်။ ။ ဦးဘုန်း (ဓာတု) ၏ စာမှ စာဟု ထင်သူများ ပင်
ရှိလာကြသည်။ ။ ကိုယ်တိုင် ကြိုးပမ်း၊ အပြောခံရဖူးသဖြင့် ထည့်ရေး ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။
ဦးဘုန်း (ဓာတု) က စီရော်နယ်လ်ဒိုလို နာမည် ကြီးလာလေတော့
မောင်ပိုင်စီးထားချင်စိတ်များ ပင် ပေါ်လာသေးတော့သည်။ ။

စာရေး ဆရာကို အယ်ဒီတာက မောင်ပိုင်စီးထားလို့ ရစကောင်းလား။ ။ တကယ်
လည်း ဦးဘုန်း (ဓာတု) ကို ဘယ်အယ်ဒီတာမှ မပိုင်ပါ။ ။ ဦးဘုန်း (ဓာတု) ရေး ချင်သည့်
ဈာန်နယ်မှာ စိတ်ရှိတိုင်း ရေး ခွင့်ရှိနေပါသည်။ ။ ရေး လည်း ရေး ရပါမည်။ ။ ဈာန်နယ်သာမက
သတင်းစာမှာ လည်း ဝင်ရေး တာ တွေ့ ရပါသည်။ ။

ဦးဘုန်း (ဓာတု) ကို ဦးဘုန်း (ဓာတု) ကိုယ်တိုင်ကော ပိုင်ပါသလား။ ။
ကျွန်တော် စွဲစွဲမြဲမြဲ လက်ခံထားတာ ကတော့ စာရေး သူကိုရော၊ အယ်ဒီတာကိုရော
ဈာန်နယ်ကိုပါ စာဖတ်ပရိသတ်သာလျှင် ပိုင်သည်ဟူသော အယူအဆ ဖြစ်သည်။ ။

ဦးဘုန်း (ဓာတု) ကို ပိုင်ဆိုင်သူမှာ စာဖတ်ပရိသတ်များ သာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ ။
ဦးဘုန်း (ဓာတု) သတိပြုစေရန် အလေးအနက် ပြောလိုသည်မှာ လည်း စာဖတ်ပရိသတ် များ
နှင့် ပတ်သက်သော အချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

စာရေး သူ တစ်ယောက် သည် စာဖတ်ပရိသတ် အကြိုက်နောက်
တကောက်ကောက် လိုက်ပြီး ရေး သွားမည် လော။ ။

စာဖတ်ပရိသတ်အချို့ မှာ နေမြဲနေရာမှာ ပင် ရပ်တန့်နေတတ်ကြပါသည်။ ။
စာဖတ် ပရိသတ်အချို့ ကား ရှေ့သို့မှန်မှန် ရွေးလျားလျက် ရှိတတ်ကြပါသည်။ ။ စာရေး ဆရာ
ဆိုသည်မှာ ရှေ့သို့ရွေးလျားနေသော စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် အတူ ရှင်သန်နိုင်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။

ရွှေမန္တလေး သတင်းဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြပါရှိပြီးသော ဦးဘုန်း (ဓာတု) ၏ စာများ သည် စာအုပ်တစ်အုပ်အ ဖြစ် တစုတစည်းတည်း ရောက်ရှိလာပါသည်။ ။

ဦးဘုန်း (ဓာတု) ၏ စာဖတ်ပရိသတ်များ သည် သူတို့ မြတ်နိုးသည့် စာရေး ဆရာ၏ စာတွေ ကို တစုတစည်းတည်း တွေ့ မြင်ရပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဝယ်ယူအားပေးကြပါလိမ့်မည်။ ။

ထိုစာဖတ်ပရိသတ်များ ထဲမှာ ရွှေ့လျားနေသော စာဖတ်ပရိသတ် အများ ဆုံး ပါဝင်မည် ဟု မျှော်လင့်မိပါသည်။ ။

သိုက်ထွန်းသက်
၁၆ - ၆ - ၂၀၀၉

စာရေး သူ၏ အမှာ စာ

ကျွန်တော် ရဲ့ စာတွေ ကို ဘယ်လိုပြောရမှန်း မသိပါ။ အက်ဆေးလည်း မဟုတ်ပါ။ ဝတ္ထုတိုလည်း မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ နေ့စဉ် ကြုံတွေ့ ရတဲ့ အ ဖြစ်အပျက် ကလေးတွေ ကို ကျွန်တော် တွေ :တတ်သလိုတွေ :ပြီး ရေး တတ်သလို ရေး ထားတဲ့စာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ။

ကျွန်တော် ရဲ့ စာတွေ ကို မန္တလေးမြို့ မှာ ထုတ်ဝေတဲ့ ရွှေမန္တလေး သတင်းဂျာနယ်ကို ပို့ကြည့်တယ်။ ပထမတော့ အရွေးချယ်မခံရပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ၂၀၀၆ ခုနှစ် လောက်မှာ ရွေးချယ်ဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရပါတယ်။ ကိုယ့်စာလေးတွေ ဂျာနယ်စာမျက်နှာပေါ်မှာ ပါလာတယ် ဆိုတော့ ပျော်တာပေါ့။ ရေး ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဖြစ်လာတယ်။ တွန်းအားတွေ ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စာရေး ဖြစ်လာပါတယ်။ ။

စာတွေ ရေး ချင်လာတော့ မြင်သမျှတွေ သမျှကို အမှတ်တမဲ့ မနေတတ်တော့ဘူး။ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိနဲ့ ကြည့်တတ်တဲ့အကျင့် ရလာတယ်။ ဉာဏ်နဲ့ ဆင်ခြင်တတ် တဲ့အကျင့် ရလာတယ်။ စာတွေ ရေး ရင်းနဲ့ စာတွေ လည်း ပိုပြီး ဖတ် ဖြစ်လာတယ်။ စာရေး ချင်နေတဲ့သူဆိုတော့ သူများ တွေ ရဲ့ တွေ :ဟန် ၊ ရေး ဟန် ၊

တင်ပြဟန်တွေ ကို လေ့လာချင်တဲ့ သဘောနဲ့ ၊ စူးစမ်းတဲ့ သဘောနဲ့ ဖတ်တတ် ၊
မှတ်တတ်လာပါတယ် ။ ရေး ရင်းရေး ရင်းနဲ့ ရေး တတ်လာပါတယ် ။ ယခု စာအုပ်ထဲရှိစာများ
မှာ ရွှေမုန့်လေး သတင်းဂျာနယ်မှာ ၂၀၀၇ ခုနှစ် မှ ၂၀၀၉ ခုနှစ် ၊ ဧပြီလအထိ ဖော်ပြပြီး ဖြစ်တဲ့
အတွေ့ :စာ စကားများ ဖြစ်ပါတယ် ။

ကျွန်တော်.ရဲ့ စာတွေ ဟာ ဖတ်ပြီးရင် တွေ့ :စရာလေးတွေ ကျန်နေတတ်တယ် ။
စာတွေ က အရှည်ကြီး မဟုတ်ဘူး ။ ဒါကြောင့် စာဖတ်သူတွေ မပြီးငွေ.ဘူး ။ ဖတ်ရတာ
ပျော်တယ် ။ ဖတ်ပြီးရင် အချင်းချင်း ဆွေးနွေးစရာလေးတွေ ၊ ငြင်းခုံစရာလေးတွေ ၊
အပြန်အလှန် ပြောစရာ စကားလေးတွေ ရှိနေတတ်တယ် လို့ စာဖတ်ပရိသတ်က အမျိုး မျိုး
ဝေဖန်ကြတယ် ။ ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော် စာရေး ရတာ ပျော်ပါတယ် ။

ဒီစာအုပ် ဖြစ်ဖို့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ရမယ့်လူတွေ အများ ကြီးပါပဲ ။ ပထမဆုံး
ကျေးဇူးတင်ရမယ့်သူ ကတော့ ဆရာသိုက်ထွန်းသက်ပါပဲ ။ သူ့ကြောင့် ကျွန်တော် စာရေး
ဖြစ်ခဲ့ရတာ ပါ ။ သူ့ရဲ့ အားပေးမှု ကြောင့် ကျွန်တော် စာတွေ ကို ပိုပြီး ဖတ် ဖြစ်တယ် ၊ ရေး
ဖြစ်လာတယ် ။ ဒုတိယ ကျေးဇူးတင်ရမယ့် သူ ကတော့ ရွှေမုန့်လေး သတင်းဂျာနယ်က
မိတ်ဆွေ ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ကိုပါပဲ ။ သူတို့က ကျွန်တော် စာကို ဖတ်ချင်စဖွယ် ဖြစ်အောင်
စာအလှပြင်ဆင်ပေးကြတယ် ။ တတိယ ကျေးဇူးတင်ရမယ့် သူ ကတော့ ကျွန်တော် စာကို
သရုပ်ဖော်ပုံ အမြဲ ရေး ဆွဲပေးတဲ့ ပန်းချီနဲ့ ကာတွန်းဆရာ (ဦး) ကောင်းဇော် (ခေါ်) (ကို)
လေရှူးပါပဲ ။

နောက်ပြီး အမြဲတမ်း သတိတရနဲ့ ကျေးဇူးတင်နေရမယ့် သူတွေ ကတော့
မုန့်လေးမြို့ က မုန့်လေးမြို့ ကိုချစ်တဲ့ ရွှေမုန့်လေး သတင်းဂျာနယ် စာဖတ်ပရိသတ်ပါပဲ ။
သူတို့ကြောင့် သာ ဦးဘုန်း (ဓာတု) ဆိုတဲ့ စာပေကလောင် တစ်ချောင်း ဖြစ်လာခဲ့ရတာ ပါ ။
ဒီစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေ ဖြစ်ဖို့လည်း ဆရာ သိုက်ထွန်းသက်မှ အကြံဉာဏ် ပြုပါတယ် ။
ယခုစာများ သည် ရွှေမုန့်လေး သတင်းဂျာနယ်ထဲမှာ သာ ရေး သားခဲ့တဲ့ အတွေ့ :စာစကားများ
ဖြစ်ပါတယ် ။

စာဖတ်သူတွေ အားလုံးအတွက် ကျွန်တော် စာရေး နေဦးမှာ ပါ ။ အားလုံးကို

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ။

ဦးဘုန်း (ဓာတု) မန္တလေး

စီစဉ်သူ၏ အမှာ စကား

ကျွန်တော် နဲ့ ဆရာဦးဘုန်း (ဓာတု) တို့ လူချင်း တွေ့ ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရတာ သိပ်တော့ မကြာလှသေးပါဘူး။ ။ သူ့စာတွေ နဲ့ ကတော့ မန္တလေးရောက်ကတည်းက ထိတွေ့ ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့။ ။ မန္တလေးမှာ နေ ဖြစ်တော့လည်း ရွှေမန္တလေးဂျာနယ်ကို အမြဲလိုဖတ် ဖြစ်နေတာမို့ ဦးဘုန်းရဲ့ ဆောင်းပါးတွေ နဲ့ ရင်းနှီးနေခဲ့တာပါ။ ။

လူချင်း ကတော့ ဆရာမောင်သင်းထုံ (ကျောက်မဲ) မိတ်ဆက်ပေးလို့ ခင်မင်လာတာနဲ့ အမျှ ဆရာ ပြင်ဦးလွင်ကို စာသင်လာတဲ့အခါတိုင်း ရံဖန်ရံခါ တွေ့ ဖြစ်ကြပါတယ်။ ။ ဆရာ လက်ဆောင်ပေးထားလို့ “ နီးနီးဝေးဝေး အတွေ့ လက်ဆောင် ” စာအုပ်လေး ရခဲ့ပေမယ့် တော် တော် နဲ့ မဖတ် ဖြစ်သေးပါဘူး။ ။ အလုပ်သာ မည် မည် ရရ မပြနိုင်တာ ၊ ကျွန်တော် ဖြင့် သိပ်အားလှတယ်လို့ မရှိပါဘူး။ ။ အဲဒီ မအားတာကလည်း ထွက်သမျှတွေ ထဲက စိတ်ကြိုက်တွေ တဲ့ မဂ္ဂဇင်း ၊ ဂျာနယ်တွေ ဝယ်ဖတ် ဖြစ်နေ တာကြောင့် ပါပဲ။ ။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တော့ ကိုယ်ထုတ်ဝေပေးမယ့် စာမူလေးတွေ ဖတ်ရှု ၊ စိစစ် ၊ ပရု(စ်)ဖတ် ၊ အချောပြင် ဒါတွေ နဲ့ ပဲ ဘယ်ကိုမှလည်း သိပ်မသွား ဖြစ်ပါဘူး။ ။

စိတ်အေးလက်အေးရှိတဲ့ တစ်နေ့မှာ တော့ ဆရာစာအုပ်လေးကို ဖတ် ဖြစ်လိုက်ပါတယ်။ ။ စာအုပ်မျက်နှာဖုံးမှာ တင်ထားတဲ့ “ လူငယ်တွေ ပဲ ဖတ်ဖတ် ၊ လူကြီးတွေ ပဲ ဖတ်ဖတ် နည်းနည်း ဖတ်ပြီး . . . များများ တွေ့ ဖို့ . . . ” ဆိုတဲ့ စာပိုဒ်ကလေးကစပြီး ငြိသွားတာ ၊ လက်က မချ ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ။

တကယ်တော့ စာဖတ်သူများ သိကြတဲ့အတိုင်း ကျွန်တော် က စကားပြေ ၊ ရသစာပေတွေ ကို တရှိုက်မက်မက် ရင်ခုန်ဖတ်ရှု ထုတ်ဝေနေတဲ့သူ တစ်ယောက် မို့ ဒီစာစုလေးတွေ ကို တွေ့ တွေ့ ချင်း ရင်မခုန်ခဲ့ပါဘူး။ ။ လူဆိုတာ အမြဲတွေ့ တော့ ကြုံဆနေတတ်တဲ့ သတ္တဝါတစ်မျိုး ပဲလေ။ ။ ကျွန်တော် လည်း တွေ့ တတ်တာပါပဲ။ ။ တွေ့

လည်း တွေ ချင်တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဝါသနာကိုက ရင်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့ ရသစာပေလောက်ကိုပဲ အားသန်နေတာမို့ ဒီလောက် တစ်ဆက်တည်း ဖတ် ဖြစ်လိမ့်မယ် ၊ ဖတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့မိတာကိုတော့ ရိုးသားစွာ ပဲ ဝန်ခံရမှာ ပါ။

ဆရာက စာအသင်အပြ ကောင်းလွန်းသူမို့ ထင်ပါရဲ့။ ဆရာ့စာတွေ က ဖတ်လိုက်ရင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ သိမြင်သွားပြီး ကိုယ့်ကို ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောချလိုက်သလိုပါပဲ။ အဲဒီ မှာ ကျွန်တော် ဘာကို တွေ့ မိသွားသလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ရဲ့ လင်းလွန်းခင်စာပေတိုက် အနေနဲ့ ဒီလိုစာမျိုး လေးတွေ လည်း ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်မယ်ဆိုရင် စာဖတ်သူ အနည်းနဲ့ အများ အသိလေးတွေ ရနိုင်သွား မှာ ပဲလို့။

ဒီဘက် စာဖတ်ပရိသတ်တွေ အနေနဲ့ ကဗျာ ၊ ဝတ္ထုတို ၊ ဝတ္ထုရှည် ၊ ရသစာတမ်းနဲ့ တက်ကျမ်းတွေ အပြင် မဂ္ဂဇင်း ၊ ဂျာနယ် ပေါင်းစုံကို ရွေးချယ်ဖတ်ရှု နေကြတာဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့ထက် အသိတရား ပိုပြည့်စုံထားတဲ့ သူလည်း အများ ကြီးပါ။ အဲဒီ မှာ မှ ပညာရှိ သတိ ဖြစ်ခဲ့ဆိုသလို ကျန်ခဲ့တာ လေးတွေ ၊ လုံးဝကို မတွေ့ မမြင် မဖတ်ရှုရသေးတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေ လည်း ရှိဦး ၊ ဖတ်ချင်ဦးမှာ ပဲ ဆိုပြီး ထုတ်ချင်သွား တာပါ။

ဒါနဲ့ ဆရာနဲ့ ဆွေးနွေးကြည့်လိုက်တော့ ဆရာမှာ ဂျာနယ်ထဲ ပါပြီးပေမယ့် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခြင်း မပြုရသေးတဲ့စာတွေ အများ ကြီးပဲ ဆိုတာ သိလိုက်ရတာ မို့ ဖတ်ကြည့် ဖို့ တောင်းဆိုရပါတယ်။ ဖတ်ကြည့်ပြီးတော့လည်း စိတ်အားထက်သန် နေတာမို့ “ တွင် ၊ အတွေ့ စာစကား ” ဆိုတဲ့ စာအုပ်လေးကို စထုတ် ဖြစ်ဖို့ အကြောင်းတိုက်ဆိုင် သွားပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျား ဒီစာအုပ်လေး ရောက်သွားရင်တော့ ဖတ်ရှုရတဲ့ ပရိသတ်လည်း ပိုများ သွားမယ် ၊ ပိုပြီးလည်း ကျေနပ် နှစ်သက် သွားကြ လိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်မိပါတယ်။

စာဖတ်သူရဲ့ လက်ထဲကို ဒီစာအုပ်လေး ပို့နိုင်ဖို့အတွက် ဆရာဦးဘုန်း (ဓာတု) ကို ဦးစွာ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောလိုပါတယ်။ စီစဉ်ပေးတဲ့ ဆရာကောင်းကျော် (စီးပွားရေး

တက္ကသိုလ်)၊ မျက်နှာပုံးဒီဇိုင်း ဆရာလင်းဝဏ္ဏ၊ အတွင်း ပန်းချီသရုပ်ဖော် ဝင်းကို၊
စာအုပ်ဖြန့်ချိပေးတဲ့ မျိုး ဆက်သစ်စာပေတိုက်ကို အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း
ပြောကြားရင်းနဲ့ ရပ်နားပါရစေ။

သိန်းလွင် (ကျောက်ပုထိုး)
လင်းလွန်းခင်စာပေ
၉၊ သြဂုတ်၊ ၂၀၀၉။

အရောင် တောက်ပနေတဲ့ မြွေတွေ ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကို
စိန်ရွှေအမှတ်နဲ့ ရယူဖို့ ကြိုး စားရင်း
ဆုံးရှုံးမှု တွေ၊ နောင်တတွေ၊ မျက်ရည်တွေ၊
ဆင်းရဲခြင်းတွေ၊ ခံစားချက်တွေ နဲ့ ရင်းလို့
သိလာခဲ့ရတဲ့ လူကြီးတွေ ရဲ့ ဆုံးမစကားကို
လူငယ်လေးတွေ နားလည်စေချင်လို့
ဒီပုံပြင်လေးနဲ့ ပြောပြလိုက်ပါတယ်။
မယုံရင် . . . တွင် :ထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက်။

တွင် :

ကိုယ်ချင်းလည်း မစာဘူး ။

သူတို့တုန်း ကတော့ နေချင်သလိုနေပြီး

ငါတို့ကျမှ ဟိုလို မနေနဲ့၊ ဒီလို မနေနဲ့ ။

ဟိုလိုလေး လုပ်ကြည့်ပါလား ။

ဒီလိုလုပ်တာ မှာ :တယ် ။

တော် တော် ကို ကိုယ်ချင်းမစာကြတဲ့ လူကြီးတွေ ပဲ ။

*

“ ဒီအရွယ်မှာ ရည်းစား မထားရဘူးနော် ”

သူတို့တုန်း ကတော့ ထားခဲ့ကြတယ် ။

ကျွန်တော် တို့ကျမှ မထားနဲ့ တဲ့ဗျာ ။

“ မပျင်းကြနဲ့၊ ပျင်းရင် ပညာ မရဘူး ”

သူတို့လည်း ကျွန်တော် တို့ အရွယ်တုန်းက ပျင်းခဲ့ကြတာပဲ မဟုတ်လား ။

“ ပိုက်ဆံစုကြ ၊ မဖြုန်းကြနဲ့ ”

တော် တော် အပြောကောင်းတယ် ။ သူတို့ ပိုက်ဆံမစုခဲ့ကြလို့ ၊ ငွေတွေ ကို ဖြုန်းတီးခဲ့ကြလို့ ကျွန်တော် တို့ ဒီလိုနေနေကြရတာ မဟုတ်ဘူးလား ။

“ အရက်မသောက်နဲ့ ငါ့သား ”

အဖေ့ပါးစပ်မှာ အရက်နဲ့တွေ့ နဲ့ ၊ ကျွန်တော် ကို လာပြီး ဆုံးမနေတယ် ။

“ ဆေးလိပ်သောက်တာ မကောင်းဘူး ”

သူ့အိတ်ထောင်ထဲမှာ စီးကရက်ဘူးကြီးနဲ့ ။ ဆေးလိပ်မကောင်းကြောင်း
တရားလာပြီး ဟောတယ် ။ ရယ်စရာကောင်းလိုက်တာ ။

“ မနေနိုင်ရင် ကွန်ဒုံး သုံးကြနော် ”

လာလာချေသေး ။ လူကြီးတွေ က လူငယ်တွေ ကို ဆုံးမကြတယ် ။

လူငယ်တွေ ရဲ့ ရင်ထဲမှာ “ စောဒက ” တွေ အများ ကြီးပဲ ။ လူကြီးတွေ ရဲ့
ဆုံးမစကားကို တစ်ဖက်သတ် ပြောတယ်လို့ မြင်ကြတယ် ။ ကိုယ်ချင်း မစာဘူးလို့လည်း
ခံစားကြတယ် ။ သူတို့ လုပ်ချင်ရာလုပ်ခဲ့ပြီးမှ ငါတို့အလှည့်မှာ လုပ်ချင်ရာ လုပ်ခွင့် မပေးဘူး ။
မတရားဘူး ။

ဒီလို လူငယ်တွေ အတွက် ကျွန်တော် ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်လောက် ပြောပြပါရစေ
။

*

တစ်ခါတုန်းကပေါ့ . . . ။ ရတနာသိုက်ရှိတယ်လို့ နာမည် ကြီးနေတဲ့ ဒေသတစ်ခု
ရှိတယ် ။ အဲဒီ ဒေသမှာ ရတနာတွေ ကို လိုက်ပြီးရှာကြတဲ့ ရတနာမုဆိုးတွေ လည်း ရှိတယ် ။
တစ်ရက်မှာ မိုးကြီးလေကြီး ကျပါလေရော ။ မိုးတွေ ကလည်း သံသံမဲမဲ ရွာတယ် ။
ချောင်းရေတွေ ဒလဟောစီးလို့ မြေတွေ ပြိုတယ် ။ သစ်ပင်တွေ လဲတယ် ။ အဲဒီ အခါမှာ
တောစပ်တစ်ခုရဲ့ ချောင်းနံဘေးမှာ ရေတွင် :ဟောင်းကြီးတစ်ခု ပေါ်လာတယ် ။ အဲဒီ တွင် :ရဲ့
နှုတ်ခမ်းဝမှာ လူတွေ ဝိုင်းအုံပြီး တွင် :ထဲကို စိုက်ပြီး ကြည့်နေကြတယ် ။

“ ဟာ . . . တွင် :ထဲမှာ လက်လက် လက်လက်နဲ့ ရွှေတွေ ဖြစ်မယ်ကွ ”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ပတ္တမြားခဲတွေ နေမှာ ပါ ”

“ ငါ ကတော့ စိန်ရောင် တွေ တောက်နေတယ် ထင်တာပဲ ”

“ မဟုတ်ဘူးကွ ၊ ရှေးဟောင်း ရွှေငွေပစ္စည်းတွေ နေမှာ ”

“ ငါတို့ရှာနေတဲ့ ရတနာသိုက် တွေ ပြီးကွ ”

တွင် :နှုတ်ခမ်းဝမှာ ဝိုင်းအုံပြီး ကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေ အားလုံးဟာ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ပြောနေကြတယ်။ ။ အားလုံးဟာလည်း “ လောဘ ” မျက်လုံးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ ပေါ့။ ။

အဲဒီ အချိန်မှာ လူ တစ်ယောက် က ပြောပြောဆိုဆို တွင် :ထဲကို ခုန်ဆင်းမယ် လုပ်တယ်။ ။

“ ဟိတ်ကောင် . . . မင်း မဆင်းနဲ့ ၊ ငါ အရင်ဆင်းမယ်။ ။ ငါ အရင်ရောက် တာကွ ”

“ ဘယ်ရမလဲ ၊ ဒီလိုဆိုရင် ငါ အရင် ဆင်းရမှာ ကွ ”

“ ဒီတွင် :ပေါက်ဝကို မင်းထက် ငါ အရင် ရောက်တာလေ ”

ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ လူ တစ်ယောက် ဟာ တွင် :ထဲကို “ ဝုန်းခနဲ ” ခုန်ဆင်းလိုက် ပါတော့တယ်။ ။

တွင် :အောက်ခြေကိုလည်း ရောက်ရော . . .လင်းလက်နေတဲ့အရာတွေ ဟာ ရွှေတွေ လည်းမဟုတ်ဘူး ၊ ပတ္တမြားတွေ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ စိန်တွေ လည်း မဟုတ်ဘူး ၊ မိုးရွာလို့ မြေပြိုပြီး တွင် :ထဲမှာ ရှိတဲ့ မြွေပွေးတွေ ၊ မြွေဟောက်တွေ အကောင်တွေ ပေါက်နေကြတာ။ ။ “ မြွေပွေး ၊ မြွေဟောက် ” အကောင်ပေါက်တွေ ရဲ့ “ မျက်လုံး ” တွေ အရောင် တောက်နေတာသာ ဖြစ်တယ်။ ။ တွင် :ထဲကို ရောက်နေတဲ့သူက တွင် :အပေါ်ကို အော်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ ။

“ ဟိတ်ကောင်တွေ . . . ဆင်းမလာကြနဲ့ ။ ရွှေတွေ ၊ စိန်တွေ မဟုတ်ဘူးကွ။ ။ “ မြွေပွေး ” တွေ ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ၊ “ မြွေဟောက် ” တွေ ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ။ သူတို့မျက်လုံး တွေ ရဲ့ အရောင် တွေ ကို ငါတို့က “ စိန် ” တွေ ထင်နေတာ ၊ ရွှေတွေ ထင်နေတာ ၊ ပတ္တမြားတွေ ထင်နေတာ။ ။ ငါတို့ ထင်သလို မဟုတ်ဘူးကွ။ ။ တွင် :ထဲကို ဆင်းမလာကြနဲ့ ။ ငါ့ကိုတော့ မြွေကိုက်ကုန်ပြီ ။ မင်းတို့ ဆင်းမလာကြနဲ့။ ”

တွင် :နှုတ်ခမ်းဝက လူတွေ က မယုံကြဘူး။ ဒီကောင် တစ်ယောက် တည်း
လိုချင်လို့ လိမ်ပြောတာပဲ ဖြစ်မယ်။ နောက် တစ်ယောက် ထပ်ခုန်ချလိုက်တယ်။

“ ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဆင်းမလာကြနဲ့။ “ စိန် ” တွေ မဟုတ်ဘူး။ ရတနာတွေ
မဟုတ်ဘူး။ သူပြောတာ မှန်တယ်ကွ။ ဒီကောင် သေနေပြီ။ ငါ့ကိုလည်း မြွေတွေ ဝိုင်းပြီး
ပေါက်ကုန်ပြီ။ “ မြွေ ” ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကွ။ သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကို ငါတို့က ရတနာတွေ
လို့ ထင်နေတာ။ မင်းတို့ တွင် :ထဲကို ဆင်းမလာကြနဲ့၊ အားလုံး သေကုန်ကြလိမ့်မယ် ”

တွင် :နှုတ်ခမ်းဝက လူတွေ အားလုံးဟာ တွင် :ထဲက လူတွေ ပြောတဲ့ စကားကို
မယုံကြဘူး။ ဒီနှစ် ကောင် အပိုင်စီးချင်လို့ “ လီဆယ် ” ပြီးတော့ ပြောတယ်လို့ပဲ
ထင်နေကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ . . .

တစ်ယောက် ပြီး တစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလိုက်ကြတာ။ တွင် :နှုတ်ခမ်းဝက
လူတွေ အကုန်လုံး တွင် :ထဲမှာ သေကုန်ကြတော့တယ်။

*

လူကြီးဆိုတာ . . .

မြွေတွေ ရဲ့ အရောင် တောက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေ ကို “ စိန် ” တွေ မှတ်ပြီး၊
ရတနာတွေ မှတ်ပြီး တွင် :အနက်ထဲကို ခုန်ဆင်းခဲ့ဖူးတဲ့သူတွေ။

သူတို့က မြွေအကိုက်ခံရပြီးမှ တွင် :နက်ထဲကနေ အော်ပြောတဲ့ စကား
ဖြစ်တယ်။

ဒါကြောင့် ခုန်မဆင်းနဲ့ လို့ ပြောတာ။

လူငယ်တွေ က မယုံကြည်ဘူး။

ဒီတော့ ခုန်ဆင်းကြဦးမယ်ပေါ့။

လူငယ် ၊ လူလတ် ၊ လူကြီးကို ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်သင့်သလဲ ။

ကျွန်တော် ကတော့ ဒီလို အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ချင်တယ်ဗျာ ။

မသိလို့ လုပ်လိုက်မိတဲ့ အမှာ ၊ မှန်တယ်ထင်လို့ လုပ်လိုက်မိတဲ့ အမှာ ၊ အမှာ
တွေ ကို အမှန် ဖြစ်အောင် ကြိုး စားရင်း ထပ်ပြီး မှာ သွားမိတဲ့အမှာ ၊ မှာ မှန်းသိရက်နဲ့
မထူးပါဘူးဆိုပြီး ဇွတ်တိုးပြီး မှာ မိတဲ့အမှာ ၊ အဲဒီ အမှာ တွေ ကို ရင်မှာ ပိုက်ပြီး အမှာ များ
စွာ ဖြင့် နောင်တတရားများ နဲ့ ရင်သန်နေထိုင်သူကို လူကြီးဟု ခေါ်သည် ။

အမှာ ၊ ကို အမှာ မှန်း မသိဘဲ အမှာ ၊ ကို အမှန်ထင်ပြီး အဲဒီ အမှာ တွေ နဲ့
ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေသူများ ကို လူလတ်ဟု ခေါ်သည် ။

အမှာ များ ကို မှာ ရန်အတွက် ကြိုး စားပမ်းစား လိုက်လံရှာဖွေနေသူများ အား
လူငယ်ဟု ခေါ်သည် ။

ဒီတော့ . . .

နောင်တနဲ့ ရင်းပြီး ၊ အမှာ နဲ့ ရင်းပြီး ရထားတဲ့ ဘဝသင်ခန်းစာတွေ ကို
လူငယ်လေးတွေ အတွက် မမှာ ဖို့ ၊ လိုက်နာဖို့ ၊ ရှောင်ကြဉ်ဖို့ ၊ သတိပြုဖို့ ပြောကြားတာကို
လူငယ်တွေ နားလည်သင့်တယ် ။

တကယ်တော့ . . .

အရောင် တောက်ပနေတဲ့ မြွေတွေ ရဲ့ မျက်လုံးတွေ ကို စိန်ရွှေအမှတ်နဲ့
အရယူဖို့ ကြိုး စားရင်း ဆုံးရှုံးမှု တွေ ၊ နောင်တတွေ ၊ မျက်ရည်တွေ ၊ ဆင်းရဲခြင်းတွေ ၊
ခံစားချက်တွေ နဲ့ ရင်းလို့ သိလာခဲ့ရတဲ့ လူကြီးတွေ ရဲ့ ဆုံးမစကားကို လူငယ်လေးတွေ
နားလည်စေချင်လို့ ဒီပုံပြင်လေးနဲ့ ပြောပြလိုက်ပါတယ် ။

မယုံရင် တွင် ၊ ထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက် ။

ရွှေမန္တလေးဂျာနယ်
အမှတ်စဉ် (၂၅၆)၊ ၉ - ၆ - ၂၀၀၈ ။

ရက်လည်ဆွမ်း

မသေခင်မှာ ကျွေးတာ ပိုကောင်းတာပေါ့။

သေပြီးမှတော့ ကိုယ့်မိဘလောက်

ကိုယ့်အပေါ် မစောင့်ရှောက်တဲ့၊ ကိုယ့်ကို မပြုစုခဲ့တဲ့

တခြားလူတွေ ကို ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကျွေးတာ

အမိပ္ပါယ် မဲ့နေသလို အဖေခံစားရတယ်ကွာ။

တကယ်တော့ ကိုယ့်အပေါ်ကို အသက်နဲ့ ရင်းပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့၊

စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ မိဘကို ကျွေးသင့်တာကွာ ...

“ ငါ့သား၊ အဖေ့သူငယ်ချင်း အသုဘကို ငါ သွားချင်တယ်၊ လိုက်ပို့ ”

ပြီးခဲ့တဲ့နေ့က အဖေကျွန်တော့်အိမ် ရောက်လာပါတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်း ဆုံးလို.

အသုဘကို လိုက်ပို့ချင်ကြောင်း လာပြောပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ရွယ်တူ ဆိုတော့

အသက် ၇၀ ကျော်ပါ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ကားပေါ်မှာ အဖေနဲ့ စကားပြော ဖြစ်ကြတယ်။

“ အဖေ၊ အဖေ့သူငယ်ချင်းက သားသမီးတွေ မရှိဘူးလား ”

“ သား တစ်ယောက်၊ သမီး တစ်ယောက် ရှိတယ် ”

“ အတူ မနေကြဘူးလား ”

“ မနေကြဘူးကွ ”

“ ဘာ ဖြစ်လို့လဲ အဖေ ”

“ ဒီလိုကွ၊ ဒီကောင်ကြီးက နောက်မိန်းမ ယူထားတာ။ သားသမီး တွေ က

သူ့ကို အမြင်မကြည်ဘူး။ ဒါကြောင့် သားသမီးတွေ နဲ့ ဒီကောင်အဆင် မပြေဘူး။ အခု

သေတော့လည်း သူ့သားနဲ့ သမီးဆီကို ငါပဲ အကြောင်းကြား ထားတယ် ”

“ သူက ဘာ ဖြစ်လို့ နောက်မိန်းမ ယူတာလဲ အဖေ ”

“ ဒါတော့ ငါ ဘယ်သိမလဲ ၊ ငါသိတာတော့ သူ့ရဲ့ ပထမ မိန်းမ ဆုံးပြီးမှ ဒီမိန်းမကို ယူတာ ၊ အဲဒီလို ယူလိုက်တာကြောင့် သားနဲ့ သမီးဟာ သူ့အဖေကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်တော့ဘူး ”

“ ဒါဆိုရင် ဘာ ဖြစ်လို့ သူ့သားသမီးတွေ ကို စောင့်နေရမှာ လဲ အဖေရ ”

“ ဒါ ကတော့ သူ့ဆန္ဒပေါ့ကွာ ။ ဒီကောင်ကြီးက မှာ သွားလို့ ငါလည်း သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်ရတာ ပေါ့ ၊ မိဘက သားသမီးကို ချစ်တာ သဘာဝ က ဖြစ်လာတဲ့စိတ် ၊ တားဆီးလို့ မရဘူး ။ သားသမီးက မိဘကို ပြန်ပြီး ပြုစုတာ ၊ စောင့်ရှောက်တာ ၊ ချစ်တာကျတော့ သဘာဝ စိတ် မဟုတ်ဘူး ၊ မြင့်မြတ်တဲ့ လူသားတွေ မှာ သာ ရှိတဲ့စိတ်ကွ ”

အဲဒီ နေ့က တောင်မြင့်သုသာန်မှာ မီသဂြိုဟ်ပါတယ် ။ အဖေဟာ သူ့သူငယ်ချင်းကို မီးရှို့ပြီးတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ပါတယ် ။ သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့ သားနဲ့ သမီးဟာ ငါးရက်နဲ့ ရက်လည်ချင်ပါတယ်လို့ ပြောတယ် ။ ဒါကြောင့် အဖေဟာ ဆက်ပြီး ကူညီပြန်တယ် ။

ရက်လည်တဲ့နေ့က လူတော် တော် စည်ကားပါတယ် ။ အသုဘရှင်ရဲ့ သားနဲ့ သမီး ဟာ ငွေကြေးရှိသူတွေ ဆိုတော့ ရက်လည်ဆွမ်းမှာ ရက်ရက်စက်စက်ကို လှူပါတယ် ။ သူ့အဖေက အသက် ၇၂ နှစ် မို့လို့ သံဃာ ၇၂ ပါးကို ပင့်တယ် ။ ဆွမ်းကပ်တယ် ။ သင်္ကန်းလှူတယ် ။ အရပ်ထဲက လူတွေ ကို ရက်လည်တရားနာဖို့ ဖိတ်တယ် ။ နေ့လည်စာနဲ့ ဧည့်ခံတယ် ။ ဒီလိုတွေ စည်စည်ကားကား ဖြစ်ဖို့ ၊ စနစ်တကျ ဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော် အဖေက အားတက်သရော ကူညီပါတယ် ။

ရက်လည်တဲ့နေ့မှာ ရေစက်ချကြတယ် ။ သေဆုံးသူ အဖေအတွက် အမျှပေးတယ် ။

အဲဒီ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ပြီးတဲ့ညမှာ အဖေနဲ့ ကျွန်တော် စကားတွေ အများကြီး ပြော ဖြစ်တယ် ။

“ ငါ့သား၊ ရက်လည်ဆွမ်းကို မင်း ဘယ်လိုမြင်တုံး ”

ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြေတတ်ပါ။ ကျွန်တော် နားလည်တာ မိရိုးဖလာပါပဲ။ အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်း လူသေဖူးကြတယ်။ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ကြတယ်။ တချို့ လည်း သုံးရက်၊ တချို့ လည်း ငါးရက်၊ ခုနစ်ရက်မှာ ရက်လည်တယ်။ သေဆုံးသူတွေ အတွက် ကောင်းမှု ကုသိုလ်လုပ်တယ်။ အမျှပေးတယ်။ အမျှရပြီး ကျွတ်ဖို့ လွတ်ဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သံဃာတော် တွေ ကို ပင့်တယ်။ ကျွန်တော် က ဒီလောက်ပဲသိတာ။ ကျွန်တော် သိသလောက် အဖေလည်း သိနေတာမို့ ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ ငါ စဉ်းစားမိတယ်။ သားသမီးအတွက် ငါတို့ မိဘတွေ သေရင် သားသမီး ဝတ်ငါးပါးထဲက မွေခံထိုက်စေ ဆိုတဲ့စကားနဲ့ လှူမှုဝေ ဆိုတဲ့ စကားကိုသာ လိုက်နာကြတာ။ သားသမီး ဝတ်ငါးပါးထဲမှာ ကျန်တဲ့ဝတ်သုံးပါးကို ဂရုမစိုက်ကြဘူး ”

“ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ အဖေ ”

“ ဒီလိုကွာ၊ မိဘတွေ သေမှ သိန်း၄၀၊ ၅၀ ဖိုး အကုန်အကျခံပြီး သားသမီးတွေ ဟာ မိဘတွေ သေရင် မိဘတွေ ကို မြေကြီးထဲမြှုပ်ပစ်လိုက်ကြတယ်။ သားသမီးတွေ သာ ငါတို့ထက် အရင်သေခဲ့ရင် သားသမီးတွေ ကို ငါတို့ မြေကြီးထဲ မြှုပ်မပစ်ဘူး၊ ရင်ဘတ်ထဲ က အသည်းနှလုံးထဲမှာ မြှုပ်နှံထားကြတာ။ ရက်လည်ဆွမ်း လုပ်တာထက် မိဘတွေ မသေခင် သူတို့စားချင်တာ ကျွေးဖို့၊ သူတို့ဝတ်ချင်တာ ဝတ်ဖို့၊ သူတို့စိတ်ချမ်းသာ ဖို့က ပိုပြီး အရေး မကြီးဘူးလား၊ အခုတော့ကွာ... ”

“ ဒါဆိုရင် အဖေရယ်၊ မိဘတွေ သေမှ အမျှအတန်း ဝေတာထက် ကောင်းတာ ရှိသေးလို့လား အဖေရယ် ”

“ ကျွေးမွေးမပျက်ဆိုတဲ့ သားသမီးဝတ်ငါးပါးထဲက ပထမတာဝန်ကို မကျေပွန်တဲ့ သားသမီးက အများ ကြီးပါကွာ။ ငါတို့ မိဘတွေ သားသမီး မကြိုက်တာ တစ်ခုလောက် လုပ်မိရုံနဲ့ ပုံကြီးချဲ့ပြီး ပစ်ထားကြတဲ့ သားသမီးက များ တာပါ။ မိဘသေမှ အမျှဝေတာထက် မိဘတွေ မသေခင် ကျန်တဲ့ သားသမီးဝတ်သုံးပါးကို လိုက်နာသင့်တယ်။ အခုတော့ မိဘတွေ

သေမှ ရက်လည်ဆွမ်းကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆောင်ရွက်ပေးရုံနဲ့ သားသမီးတာဝန် ကျေပြီလို့ ထင်ကြတယ်။ မသေခင်မှာ ကျွေးတာ ပိုကောင်းတာပေါ့။

သေပြီးမှတော့ ကိုယ့်မိဘလောက် ကိုယ့်အပေါ် မစောင့်ရှောက်တဲ့ ၊ ကိုယ့်ကို မပြုစုခဲ့တဲ့ တခြားလူတွေ ကို ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ကျွေးတာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေသလို အဖေ ခံစားရတယ်ကွာ။ တကယ်တော့ ကိုယ့်အပေါ်ကို အသက်နဲ့ ရင်းပြီး ချစ်ခဲ့တဲ့ ၊ စောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ မိဘကို ကျွေးသင့်တာကွာ ”

အဖေ့စကားဟာ အဓိပ္ပာယ်တွေ ရှိပါတယ်။

မိဘကို အသက်ရှင်နေတုန်းမှာ ကျွေးမွေးခြင်းလည်း မရှိ၊

စောင့်ရှောက်ခြင်းလည်း မရှိ၊ မိဘသေမှ မိဘပိုင်ဆိုင်တာတွေ ကို အမွေခွဲဖို့ ရင်ထဲမှာ က လောဘမီးတွေ နဲ့ ၊ မျက်နှာမှာ က မျက်ရည်တွေ နဲ့ ၊ မပြေမလည် ဖြစ်နေကြတဲ့ မောင်နှမတွေ အများ ကြီးပါ။

“ မွေခံထိုက်စေ ” ဆိုတဲ့စကားကို တိတိကျကျလိုက်နာပြီး ကျွေးမွေးမပျက် ၊ ဆောင်ရွက်စီမံနဲ့ စောင့်လေမျိုး နွယ်ကို မေ့နေကြတဲ့ သားသမီးတွေ က အများ စုပါ။ မွေခံထိုက်စေနဲ့ လှူမှုဝေကိုတော့ လိုက်နာကြတယ်။

အဖေပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်း ပြောပါရစေ။

“ ငါ့သား . . . သားသမီးတွေ ဟာ မိဘတွေ သေရင် မိဘတွေ ကို မြေကြီးထဲ မြှုပ်ပစ်လိုက်ကြတယ် ၊ မီးရှို့ပစ်လိုက်ကြတယ်။ သားသမီးတွေ သာ ငါတို့ထက် အရင်သေခဲ့ရင် သားသမီးတွေ ကို ငါတို့ မြေကြီးထဲ မြှုပ်မပစ်ဘူး ၊ ရင်ဘတ်ထဲက အသည်းနှလုံးထဲမှာ မြှုပ်နှံထားကြတာ ”

ကျွန်တော် တို့လို သားတွေ ၊ သမီးတွေ စဉ်းစားကြည့်ကြရအောင်နော်။

ရွှေမန္တလေးဂျာနယ်

အမှတ်စဉ် (၂၃၄) ၊ ၂၉ - ၁၀ - ၂၀၀၇။

မန်ကျည်းစေ့ကလေးများ

ကျောင်းသင်ရိုး တော် ရုံနဲ့ လူငယ် တစ်ယောက် ဘဝ

မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး ။

ကျောင်းသင်ရိုး မလိုက်နိုင်တဲ့ ကလေးများ ကိုလည်း

ခွဲခြားပြီး မဆက်ဆံသင့်ပါဘူး ။

ကျောင်းသားတိုင်း စာတော် သူ မ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့်

ကျောင်းသားတိုင်း စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူ ၊ စိတ်ကောင်းရှိသူ ၊

စည်းကမ်းကောင်းသူ ဖြစ်အောင်

လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးလို့ ရနိုင်ပါတယ် ။

တစ်ခါတုန်းက ကလေးတစ်ယောက် ရွာလယ်လမ်းမှာ မန်ကျည်းစေ့ တောက်တမ်း

ကစားနေကြတယ် ။ (မန်ကျည်းစေ့တောက်တယ်ဆိုတာ မြေကြီးမှာ တွင် :သေးသေး

တိမ်တိမ်လေး တူးရတယ် ။ တစ်ယောက် ကို မန်ကျည်းစေ့အရေအတွက် ဆတူထည့်ပြီး အဲဒီ

တွင် :ထဲဝင်အောင် လက်မကလေးနဲ့ ကလော်ပြီး ကစားရတဲ့နည်းပါ ။) အဲဒီ လို

ကစားနေကြရင်း ပိန်ပိန်ခြောက်ခြောက် သေးသေးငယ်ငယ် မန်ကျည်းစေ့ကလေးတစ်စေ့

ပါလာတယ် ။ “ စံမမီတဲ့ မန်ကျည်းစေ့ ” ကလေးပေါ့ ။ အဲဒီ မန်ကျည်းစေ့ကို အားလုံးက မကြို

က်ကြဘူး ။ အားလုံး သဘောတူ လွှင့်ပစ်လိုက်ကြတယ် ။

လွှင့်ပစ်ခံလိုက်ရတဲ့ မန်ကျည်းစေ့ကလေးဟာ မည် :မည် :သေးသေးလေးမို့

မြေကြီးနဲ့ ရောပြီး နေတယ် ။ ဒီလိုနဲ့ မိုးဦးကျတစ်နေ့မှာ အဲဒီ မန်ကျည်းစေ့လေးဟာ

မာကျောတဲ့ မြေကြီးကို ကုပ်တွယ်ပြီး အမြစ်ကလေးတွေ ထွက်လာတယ် ။

အစေ့ရွက်စိမ်းစိမ်းလေး နှစ် ရွက်ကိုထောင်လို့ အသက်ကို ရှူသွင်းပြီး အပင်ဘဝကို ရဲဝံ့စွာ

ထူထောင်လိုက်တယ် ။ နေဒဏ် ၊ လေဒဏ် ၊ သဘာဝ ရဲ့ ဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံပြီး အပင်ဘဝကို

ရောက်အောင် ကြိုး စားရှာတော့တယ် ။ အစိမ်းနုရောင် ပင်စည်သေးသေးလေးနဲ့ ကမ္ဘာ့မြေမာကြီးကို ထိုးဖောက်လို့ လောကအလယ်မှာ ရပ်တည်ဖို့ ၊ ရှင်သန်ဖို့ မကြောက်မရွံ့ ရုန်းကန်နေပါတော့တယ် ။

ဒီလိုနဲ့ . . . တစ်ရက် . . . နှစ် ရက် ။ တစ်လ . . . နှစ် လ ။ တစ်နှစ် . . . နှစ် နှစ် . . . အနှစ် (၃၀) လောက်ကြာတဲ့အခါ ရွာလယ်လမ်းမှာ အရိပ်ကောင်းကောင်း မန်ကျည်းပင်ကြီး ဖြစ်လာပါတော့တယ် ။ အရွက်တွေ က စိမ်းလို့ဝေလို့ ။ အပင်ကြီးက မြင့်မြင့်မားမား ၊ ပင်စည်ကြီးက တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ၊ အသီးတွေ က ညိုညိုကောက်ကောက် နဲ့ ရွာရဲ့ အလှကို ဖန်တီးပေးနေရှာတယ် ။ ဒီအပင်ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ နားခိုသူတွေ ၊ ဆော့ကစားနေသူတွေ ၊ ခရီးသွားဧည့်သည်တွေ ဟာ တစ်ချိန်တုန်းက စံမမီလို့ လွှင့်ပစ်ခံလိုက်ရတဲ့ မန်ကျည်းစေ့ကလေးဆိုတာ ဘယ်သူမှ သတိမပြုမိကြပါဘူး ။

ဖြစ်စဉ်ကလေး ကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ ။

ဒီ ဖြစ်စဉ်ကလေးကိုကြည့်ပြီး ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတွေ ကို သတိရမိတယ် ။ မန်ကျည်းစေ့လို သူငယ်ချင်းတွေ အများ ကြီးပါပဲ ။ စာသင်ခန်းထဲမှာ မတော် တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ၊ ဉာဏ်ရည်သင့်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ၊ သာမန် မိသားစုဘဝကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ အခုဆိုရင် ထင်ရှားကြီးပွားနေကြတယ် ။ တချို့ ဆိုရင် ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဆံပင်ရှည်ထားတယ် ။ ဆရာ အရိုက်ခံရတယ် ။ သနပ်ခါး ပါးကွက်ကျားနဲ့ ကျောင်းကို လာတယ် ။ လမ်းထိပ်အုတ်ခုံမှာ ဂီတာတီးတယ် ။ အခု သူတို့က တိုင်းသိပြည်ကျော် သီချင်းရေး ဆရာကြီး တွေ ၊ တေးပြုစာဆိုကြီးတွေ ၊ အဆိုတော် ကြီးတွေ ဖြစ်နေကြတယ် ။ ရည်းစားစာအရေး ကောင်းလို့ ကျောင်းအုပ်ကြီး ရုံးခန်းရောက်ခဲ့ရတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ဝတ္ထုရေး တဲ့ စာရေး ဆရာ အကျော်အမော်ကြီး ဖြစ်နေတယ် ။ စာမလုပ်ဘဲ ကာတွန်းတွေ ၊ သရုပ်တွေ အမြဲဆွဲတဲ့ သူငယ်ချင်းတချို့ နာမည် ကျော် ပန်းချီပညာရှင်တွေ ၊ ကာတွန်းရေး ဆွဲသူတွေ ဖြစ်နေကြတယ် ။ သင်္ချာအလွန် ညံ့တဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ကတော့ စက်မှု လုပ်ငန်းနဲ့ ကြီးပွားနေတယ် ။ စကားအလွန် များ ပြီး လက္ခဏာကြည့်တာ ဝါသနာပါတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် ကတော့ နက္ခတ္တဗေဒ

ပညာရှင်ကြီး ဖြစ်နေရှာတယ် ။

အမှတ်များများ နဲ့ ဆယ်တန်းကို မအောင်ခဲ့ကြလို့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကိုသာ တက်ရောက်ခွင့်ရခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဟာ အခုဆိုရင် တက္ကသိုလ်ကြီးတွေ မှာ ပါမောက္ခကြီးတွေ ၊ ကထိကကြီးတွေ ဖြစ်နေကြသလို အထက်တန်းကျောင်းတွေ မှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး တွေ ၊ ဆရာမ ကြီးတွေ ၊ ဘာသာပြဆရာတွေ ဖြစ်နေကြတယ် ။ တချို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုရင် တပ်မတော် ထဲမှာ အရာရှိကြီးတွေ ဖြစ်လို့ တိုင်းပြည်အကျိုး သယ်ပိုးနေကြပြီ ။ ကျွန်တော် ကတော့ စာသင်ဆရာ ဖြစ်နေပြန်တယ် ။ ကျွန်တော် တို့ အားလုံးဟာ စာသင်ခန်းထဲမှာ မထင်မရှား နေခဲ့ကြရတဲ့ မန်ကျည်းစေ့လေးတွေ ပါ ။ နှစ် (၃၀) လောက်ကြာမှ ပြန်တွေ့ကြတဲ့အခါ အရိပ်ကောင်းတဲ့ မန်ကျည်းပင်ကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီး လောကအလှကို ဖန်တီးပေးနေကြတယ် ။

ဒါကြောင့် စာသင်ခန်းထဲမှာ တပည့်တွေ ရဲ့ တန်ဖိုးကို မြင်စေချင်ပါတယ် ။ သူငယ်ချင်း အချင်းချင်းလည်း အထင်မသေးသင့်ဘူး ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အားမငယ် သင့်ဘူး ။ စာသင်ခန်းထဲမှာ ဉာဏ်ရည်သင့်တဲ့ လူငယ်တွေ ၊ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ကလေးတွေ ၊ စာမတော် ပေမယ့် ကျောင်းစည်းကမ်းလိုက်နာတဲ့ ကျောင်းသားတွေ ၊ ကျောင်းစာထက် ကိုယ်ဝါသနာပါတာကို လုပ်ချင်နေတဲ့ကလေးတွေ အများ ကြီးရှိပါတယ် ။ ပြုစုတတ်ရင် အရိပ်ကောင်းတဲ့ မန်ကျည်းပင်ကြီး ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ မန်ကျည်းစေ့ကလေးတွေ ပါ ။

စာသင်ကျောင်းတွေ မှာ ရှိတဲ့ “ စိတ်ဓာတ် ၊ စည်းကမ်း ၊ ပညာ ” ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို တကယ်နားလည်ဖို့ လိုပါတယ် ။ စိတ်ကောင်းရှိဖို့ ၊ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာဖို့က ပထမ ၊ စည်းကမ်းလိုက်နာဖို့က ဒုတိယ ၊ ပညာလို့ ဆိုကြတဲ့ ကျောင်းသင်ရိုးက တတိယလို့ အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ် ။ ကျောင်းသင်ရိုး တော် ရုံနဲ့ လူငယ် တစ်ယောက် ဘဝ မပြည့်စုံနိုင်ပါဘူး ။ ကျောင်းသင်ရိုး မလိုက်နိုင်တဲ့ကလေးများ ကိုလည်း ခွဲခြားပြီး မဆက်ဆံသင့်ပါဘူး ။ ကျောင်းသားတိုင်း စာတော် သူ မ ဖြစ်နိုင်ပေမယ့် ကျောင်းသားတိုင်း စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူ ၊ စိတ်ကောင်းရှိသူ ၊ စည်းကမ်းကောင်းသူ ဖြစ်အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြား ပေးလို့ ရနိုင်ပါတယ်

ထို့ကြောင့် စာသင်ခန်းထဲက မန်ကျည်းစေ့လေးတွေ ကို

တန်ဖိုးထားတတ်ကြပါစေ ။

ရွှေမန္တလေးဂျာနယ် ၊

အမှတ်စဉ် (၂၃၈) ၊ ၂၆ - ၁၁ - ၂၀၀၇ ။
